

РЕШЕНИЕ

№ 10884

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9721** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. К. /И. К./, [дата на раждане], гражданка на Руската Федерация, чрез адвокат М. К. срещу Заповед рег. № 513р-9982 от 21.08.2025г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на оспорващата е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б..

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби. Твърди се, че необосновано служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, посещавайки адреса, че тя не живее там, след като не са я намерили в момента на проверката. Посочено е, че административният орган изобщо не е изяснил правилно фактическата обстановка, респективно не е направил законосъобразни изводи. Не е ясно от кого са извършени проверките и какво отношение имат към нея лицата, с които са разговаряли служителите на отдел „Миграция“ – СДВР. Моли се за отмяна на оспорената заповед и връщане на органа с указания за правилното приложение на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призоване, не се явява лично, представлява се от адвокат Р., която поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява. Постъпили са писмени бележки, в които се излага становище по същество, претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в

жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 11.08.2025г. И. К., гражданка на Руската Федерация, е подала до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 103221, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, получило право на пенсия в друга държава. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република Б., държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Установено е, че И. К., гражданка на Руската Федерация е имала вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 29.08.2025г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 02.03.2032г.; копие на страница с входящ печат в Р. Б.; копие разрешително за пребиваване с № RA0266752, издадено на 29.08.2024г., валидно до 29.08.2025г., копие на удостоверение за получена пенсия; Декларация за адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]; копие на договор за наем на недвижим имот; Полица на медицинска застраховка, валидна до 06.02.2026г.; Полица на медицинска застраховка, валидна до 30.09.2025г. Добавени са допълнителни документи - удостоверение издадено от българска банкова институция-за наличие на финансови средства; банково удостоверение с № BS05377; Полица на медицинска застраховка, валидна до 05.02.2027г.

Служители на отдел „Миграция” – СДВР са извършили на 19.08.2025г. проверка на посочения адрес на пребиваване, а именно: [населено място], [жк], [жилищен адрес] и са констатирани, че на адреса не е установена чуждата гражданка. Проведен е разговор с В. Д. – съсед, която заявява, че не познава чуждата гражданка. Проведен е телефонен разговор с А. Й. - домоуправител на входа, който заявява, че И. К. не живее на адреса и добавя, че ап. 19 е необитаем от около пет години. Проверката е описана в докладна записка рег. № 513р-88203/20.08.2025г.

Приложена е и справка за пътувания на лице – чужд гражданин, видно от която е влизала два пъти в Р. Б. през предходната година, като първият път е пребивавала три дни. Последното ѝ влизане в Република Б. е на 10.08.2025г. и към 20.08.2025г. чуждата гражданка се намира на територията на страната.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-88665 от 20.08.2025г., съставено от инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на И. К., гражданка на Руската Федерация да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената Заповед рег. № 513р-9982 от 21.08.2025 г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на И. К. /И. К./ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б..

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. От ответника са приложени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република Б.. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на

СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на адвокат К., като пълномощник на И. К. лично на 29.08.2025г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 11.09.2025 г. (вх. № 513000-64761), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед рег. № 513р-9982 от 21.08.2025г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Съставена е и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването и. Административният орган се е позовал на извършената проверка, осъществена от служители на отдел „Миграция” – СДВР на посочения от лицето адрес, където живее, при която е констатирано, че то не живее там. Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

На първо място е безспорно, че И. К. /Л. К./, гражданка на Руската Федерация е имала вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 29.08.2025г. Същото е издадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, защото чужденецът е имал придобито право на пенсия в Руската Федерация.

В издаденото на К. разрешение за пребиваване №053888, валидно до 29.08.2025г., като адрес на лицето в Република Б. е вписан адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес].

При извършената на 19.08.2025г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли със съседка, която е заявила, че не познава К., както и е проведен телефонен разговор с домоуправителя на входа, който е заявил, че оспорващата не живее на адреса.

За да издадат през 2024г. разрешение за продължително пребиване И. К., гражданка на Руската Федерация, съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че тя има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващата е владяла този имот на валидно правно основание – договор за наем. Това обстоятелство е потвърдено и от представената нотариално заверена декларация от собственика

на имота.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд /Решение № 11462/12.12.2022г. по адм. дело № 3631/2022г. IV отделение, Решение № 11586/18.11.2025г. по адм. дело № 5472/2025г. IV отделение./.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, получили право на пенсия в чужбина и разполагащи с достатъчно средства за издръжка. Очевидно, че чуждестранни пенсионери, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато на декларирания адрес.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че И. К. не е декларирала неверни данни, че живее на декларирания от нея адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с изложеното съдът намира, че не следва да обсъжда като неотнормирани към предмета на спора, приетите данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на И. К.. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато на територията на страна за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 11.08.2025г. от И. К., гражданка на Руската Федерация, заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разnosки, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. К. /И. К./, [дата на раждане], гражданка на Руската Федерация, Заповед рег. № 513р-9982 от 21.08.2025г. на Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, с която на оспорващата е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б..
ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 11.08.2025г. от И. К. /И. К./, гражданка на Руската Федерация, заявление за

предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: